Osud

Kde bolo, tam bolo, jedného dňa sa kráľovi zachcelo putovať svojou ríšou v prestrojení a nepoznaný. Keď už dlho putoval so svojím panošom, dostali smäd a začali hľadať vodu. Konečne našli prameň, kde sa zastavili, aby sa najedli a napili.

Tu objavili stopy, ktoré viedli k chalúpke, kde býval veľmi starý, šedivý muž. Brada mu siahala až po kolená, sedel tam a niečo písal perom. Na ich otázku, kto je, odpovedal:

„Mojou úlohou je písať ľuďom ich osud. Som pisárom osudu."



Kráľ bol zvedavý a chcel vedieť, aký osud je určený jeho nedávno narodenej dcére. Starec odpovedal, že v ten istý deň, ako jeho dcéra, sa narodil syn pastiera a toho vraj dostane z

muža. Svadba sa bude sláviť na kráľovom hrade. Keď to kráľ počul, veľmi sa nahneval a už už sa chcel svojím mečom zahnať na starca, zaváhal však, lebo mu to zrazu pripadalo ako neuveriteľné. Tak sa radšej opýtal, kde by mohol nájsť onoho pastiera a hneď so svojím panošom odišli preč.

V pastierovom dome ho srdečne prijali. Kráľ navrhol chudobnému pastierovi, aby mu dal svojho syna do výchovy, že sa oňho dobre postará. Pastier a jeho žena zaňho dostanú toľko zlata, že si budú môcť postaviť lepší dom, dobre si budú žiť a mať ešte niekoľko ďalších detí. Obchod bol uzavretý a kráľ vzal dieťatko so sebou. V odľahlej húštine prikázal panošovi, aby chlapčeka zabil, aby sa veštba nemohla naplniť. Panoš vzal dieťa, kus poodišiel, ale nemal to to srdce, aby ho zabil. Nechal ho preto ležať v kroví, kde, ako si myslel, aj tak umrie hladom.

Nemluvniatko kričalo zo všetkých síl a prilákalo srnu, ktorá ho dojčila mliekom zo svojho vemena. Matku malého chlapčeka posadla taká túžba po svojom dieťati, že poslala muža, aby ho priniesol naspäť. Pastier našiel svojho synčeka pri srne a nemohol pochopiť, prečo ho bohatý muž nechal v húštine, keď zaňho zaplatil toľko peňazí. Tak mali svoje dieťa späť a peniaze navyše. A dobre si žili.

Prešlo dvadsať rokov, keď kráľovi zišlo na um, aby zas raz prešiel celou svojou krajinou. Vymenoval na hrade svojho miestodržiteľa, ktorý ho mal zastupovať v jeho kráľovských povinnostiach a vydal sa so svojím panošom na cestu. Jedného dňa prišli na miesto, kde býval pastier, nenašli tam však starú chatrč, ale krásny dom, v ktorom ich privítal pekný mladík. Kráľovi bolo hneď jasné, že to musí byť to dieťa, o ktorom hovorila veštba, hoci panoš sa mu to snažil vyhovoriť. Zakiaľ ich mladý muž šikovne obsluhoval, dostal kráľ nápad. Poslal mládenca k miestodržiteľovi so zapečateným listom, v ktorom stálo, že má dať doručiteľovi tohto listu zoťať hlavu.

Mladý muž sa vydal na cestu. Unavený kráčal hlbokým lesom, keď tu našiel stopy, ktoré ho zaviedli k malej chalúpke. Uvidel vnútri starca sedieť za stolom, ako niečo píše perom. Pekne mládenca privítal a nechal ho u seba prespať. V noci mu nepozorovane vymenil list. Stálo v ňom, aby doručiteľa tohto listu ihneď zosobášili s kráľovou dcérou. Keď potom mladík po dlhom putovaní prišiel na hrad, miestodržiteľ vykonal všetko podľa rozkazu a slávila sa svadba.

O deväť mesiacov neskôr porodila kráľova dcéra krásneho chlapčeka a ľud jasal. Teraz sa však už mal kráľ vrátiť domov. Mladý zať sa mu vybral naproti s dieťaťom v náručí a prosil kráľa o požehnanie. Kráľ ho ihneď spoznal. Rozzúril sa a chcel ho nechať popraviť. Kričal na

miestodržiteľa, že jednal proti jeho písmu. Ten mu však ukázal list aj s jeho podpisom. Kráľ to nevedel pochopiť.

„Čo všetko som urobil, aby sa veštba nesplnila! Nebolo mi to však dané. Všetko, čo som urobil sa obrátilo a len prispelo k tomu, aby sa osud naplnil."

Jeho hnev pohasol a zvíťazila láska k vnúčatku. A tak tam spolu šťastne žijú hádam až dodnes.

